

„Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu,
který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel
již ze smrti do života.“

Jan 5, 24.

ilustrační kresba
jindřich OLEŠ

Prosinec 2024

CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly – Evangelium podle Jana

- 7.12. – Cesta, pravda a život
- 14.12. – Otec, Syn a Duch svatý
- 21.12. – Hodina slávy: Kříž a vzkříšení
- 28.12. – Epilog : Poznání Ježíše a jeho sláva

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
7.12.	Pavel Pimek	Jan Wagner
14.12.	Iva Chárová	Jiří Kloda
21.12.	Květa Tyšerová	Hynek Dona - VP
28.12.	Anna Petrovičová	Bohumil Mroček

Blahopřání k narozeninám

- 5.12. – Ondřej Kimler
- 7.12. – František Tomanec
- 13.12. – Pavel Pimek
- 15.12. – Marcela Kubičínová
- 16.12. – Miluše Škrlová
- 26.12. – Jindřich Oleš

ADRA Klub zdraví informuje

12.prosince 2024 v 17.30 hodin malý sál Knihovny –
beseda Tomáše Štěpána „**Kambodža, Laos a severní
Vietnam – v sedle skútru**“

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

QR kódy pro platbu darů 2024

QR Platba

Dar pro misii 50,- Kč

QR Platba

Dar pro sbor 50,- Kč

ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

AKCE V PROSINCI A LEDNU

1.12. – vánoční jarmark AC v budově Numeri

15.12. – Chuligánské vánoce

4.1.2025 – společná bohoslužba valašských sborů ve ValMezu

11.1.2025 – novoroční posezení

Shrnutí sobotních úkolů za měsíc listopad - Ján Petrovič

6. Další svědectví o Ježíši

Ježíš ukazoval, kým je, kdo ho poslal a odkud přišel. Jeho činy způsobily rozdělení národa. Janovi učedníci záviděli Ježíši. Jan jim ale připomenul, že „On musí růst, já však se menšit“. Židé očekávali příchod jiného Mesiáše a jinak. Jan Křtitel ho nazval „Beránkem Božím“ a poukázal na Jeho oběť smíření. Mnoho posluchačů se od něho odvrátilo, protože nezapadal do jejich představ o očekávaném králi. Ctíždost a zastávání tradic vede lidi opustit Ježíše. Přijetí Ježíše naplňuje učedníky pokojem a radostí.

7. Blahoslavení, kteří věří

Různí lidé vydávali svědectví o tom, kdo je Ježíš. Vůně drahocenné masti svědčila o Mariině víře a lásce. Pilát nejednal podle vlastního svědomí a srdce. Odmítl pravdivé svědectví. Ustoupil davu a odsoudil Ježíše k smrti! Mnoho lidí se ptá: „Jaké máte důkazy, abychom uvěřili?“ Lidé, kteří chtějí poznat pravdu, najdou důvody pro víru. Někteří by měli problém věřit, i kdyby na vlastní oči viděli Ježíše a jeho zázraky. Lidé, kteří vyčkávají, až nebudou mít žádný důvod k pochybnostem, nikdy neuvěří. Jen se postupně utvrdí v nevíře. Zasévají kolem sebe semeno pochybností.

8. Naplnění starozákonních proroctví

Jan spojuje Ježíšova slova a činy a proroctví. Znamení a zázraky ukazovaly, že Ježíš přichází od samotného Boha Otce. Ježíšovy skutky nemohli odpůrci vyvrátit. Autorita Písma byla klíčovým svědkem. Věřili mu také náboženští vůdci. Učedníkům trvalo dlouho, než pochopili, že stovky proroctví poukazují na Ježíšův život, smrt a zmrtevýchvstání. Náboženští vůdci odmítli Ježíše slovy: „Ty vydáváš svědectví sám sobě, proto tvé svědectví není pravé.“ Bůh svou pravdu před lidmi neskrývá. Lidé si ji zatemňují sami. Přijetím Krista by se museli zřít tradice a zvyklosti, sobeckých a bezbožných zvyků.

9. Zdroj života

„JÁ JSEM“ je silně přítomno v celém evangeliu. Syn má život a může ho dát, komu chce. Věčný život je životodárná síla, která přináší smysl naší existenci. Humanistický přístup k víře je založen na člověku, rozumu a logice. Víra je ale dar od Boha. Přesto mohou existovat i racionální důvody pro víru. Současný způsob myšlení je založený na rozumu, zpochybňuje pravdivost Písma ze všech možných hledisek. Eva pochybovala o smrtelném důsledku neposlušnosti. Spoléhalo se na své smysly. Podobně se chová mnoho věřících.

Bratr „Dleřád Aťseděj“ Petr Chára

Na to, kdy se podkrkonošský Petr Chára začal zjevovat na Valašsku, si už pořádně nevzpomínám. Určitě to bylo ještě za komančů. Tuším, že sem občas zavítal za dětmi a svou bývalou chotí, jíž si po nějakém čase opět vzal. Nechápu, proč si za svědka své resvatby kromě Mirka Ešlera zvolil právě mne. Asi jsme svědčili špatně, protože obnovené soužití po čase opět ztroskotalo. Každopádně se mi obřad na zašovském Národním výboru vryl do paměti. Při obvyklém rituálu totiž od asistentky oddávajícího soudruha zazněla věta zhruba tohoto znění: „Přítomní snoubenci Chárová, Chára se napříště rozhodli užívat příjmení Chárová, Chára.“

Školní rok 1965-66

Chárovi se brzy stali nejen právoplatnými členy sboru, ale v duchu tehdejší doby i terčem bezpočtu satirických narážek. V jedné silvestrovské reportáži se například o Janě, která pravidelně navlékala nápadně krátké sukně, objevilo sdělení, že při zimním sborovém branném cvičení si musela do kolen, v nichž se jí díky pravidelnému obnažování tvořila voda, píchat mrazuvzdorný Fridex. Podobně jako skautům či řeholníkům se členům společenství přidělovala nová jména. Jindra se například nazýval Židomil Izraelský, manžel vegetariánky Vlasty, Tomáš Češek zase Tofu Hladný. A Petr Chára? Díky jeho absolutně nesmlouvavému prosazování pravidel si vysloužil přiléhavý pseudonym Dleřád Aťseděj.

V pětadevadesátém jsme chtěli Dleřádovi udělat radost a tak jsme vymysleli šestidenní cyklorallye z Valmezu do Trutnova. Petr Chára byl pochopitelně členem početného doprovodného týmu, v němž nechyběla ani doktorka Liba či kuchařky Květa a Zdenka. Zatímco pospolitost přespávala pod širákem či igelitem, Petr byl o dvě třídy výš a tahal za škodovkou obytný přívěs. Říkalo se mu Charavan. Tato nenápadná akce se účastníkům natolik zalíbila, že si pod názvem Adrarallye vysloužila nejméně osm dalších pokračování.

Další roky se nesly v duchu typického valašského adrování, ke kterému měl podkrkonošský emigrant kupodivu blízko. Při akci Balíček pro kamaráda například denně donášel do Rádia Apollo ručně psané čerstvé zprávy, které se pak ozývaly éterem. Problém byl však v tom, že redakce sídlila až v sedmém patře a Petr, který ze zásady nevěří výtahu, musel až nahoru pokaždé vyklusat po svých. Za ty dva tři měsíce, co vysílání nepřetržitě probíhalo, tak po součtu převýšení překonal Everest. Ani to ho však neodradilo od dalšího adrování. Jeho parketou se stalo shánění humanitárních darů, financí a vyřizování nejrůznějších záležitostí. Byl v tom tak dobrý, že upadl v podezření z vlastnictví duchovního daru vymáhání.

Protože Petr jistou dobu zastával post nákupčího v místní nemocnici, náš obchod Dekora jej tu a tam zneužil k dovozu nějakého zboží. Jednou jsem mu svěřil nějakých pět šest tisícovek, aby je v Ostravě proměnil za objednané tapety. Když se na dvě minutky zastavil v Mariánkách u kamaráda, šoupli mu nepozorovaně do auta pobertové a kufřík s mým obnosem i Petrovými doklady

přemístili neznámo kam. Když jsem se to dozvěděl, byl jsem nejdřív vzteky bez sebe, ale hned poté, co mi došlo, že se tím nic nevyřeší, vložil jsem záležitost do režie Nejvyššího s nesmělou přímluvou, ať neznámého zloděje požehná. Věřte nevěřte, ale do týdne přišla od prodejce tapet nečekaná zpráva, že jsme v jejich loterii vyhráli první cenu v podobě dvoučlenného bezplatného týdenního pobytu ve Španělsku. Moc bych za to nedal, že v důsledku za všechno nemůže nikdo jiný než neustále skloňovaný Petr.

Nakonec, jak už to ve správných pohádkách chodí, všechno skončilo svatbou. Podobně jako v mém případě, až tou třetí. A to přesto, že ještě nedlouho před ní ženich svatosvatě tvrdil, že jsou ženské zdrojem veškerého trápení a nejlepší volbou muže je držet si je co nejdále od těla. Možná jen kecal a od nastražených pastí na svobodnou Ivu chtěl odvést pozornost. Jakkoli to na sobě nedává znát, je teď asi navýsost spokojený. Nemusí prát ponožky, utírat prach a leštit toaletní mísu. Zato musí venčit psíka a nesmí nosit své slušivé sako barvy přezrálých broskví.

Co k tomu dodat? Skoro nic. Snad jen zdůraznit všeobecně známou skutečnost, že Petr Chára je absolutně spolehlivý a je radost s ním na čemkoliv spolupracovat.

Franta publican Tomanec

Milý Petře, ty náš dobrý kamaráde, příteli, bratře,
v trutnovském sboru ses nám nesmazatelně zapsal do našeho srdce. Sotva jsme se k vám do sboru jako kazatelská rodina přistěhovali, najednou koukáme, jak jste s Pepou Fenikem přistáli u naší sborové zahrádky s plným vozíkem hnoje! A jak nám to tam pěkně vše vyrostlo! Dokonce kolem nás chodící trutnováci se zjara divili, že všem okolo na zahradách jarní sadby pomrzly, jen nám to přý zřejmě ten náš Pán Bůh zachránil...

A Jožka vzpomíná, že jste byli i pro kdejaké legrácky a jednou, když se Pepa chystal autem odjet na zahraniční dovolenou, vy dva jste nelenili, vstali brzy ráno, popadli hever a klíče a vydali se Pepovi odmontovat kola. Už by se to podařilo, ale lekli jste se, že jedou “snbáci” a vám nezbylo, než zalehnout někde do křoví. A Pepa vás po chvíli stejně odhalil, viděl, že se tam někdo kolem motá...

A vzpomínáš na Dolce? Opékání buřtů a společenskou hru Dostihy? K ní jsi neodmyslitelně patřil jako fanatický hráč. Bojoval jsi ze všech sil za své koně! A takovým bojovníkem jsi zůstal určitě i ve svém reálném životě. A pamatuješ na píseň, kterou jsme spolu a s Pepou Fenikem zpívali?

Ten, který sám v nás
svoje započal dílo,

slíbil, že v síle své je dokoná,
svěřil nám úkol, dal každému práci,
čeká, kdo z lásky
všechno vykoná.

Ježíš jde s námi,
celé nebe se dívá,
on sílu dává...

Milý Petře, přejeme Ti od Pána hodně té síly, lásky, zdraví a radosti.

Tvoji Marta a Jožka Bajuszovi

Petra znám již od mládí. V dětství jsme s babičkou a dědou někdy jezdívali do Trutnovského sboru. Ale tam jsem se s ním mýjela, Nebo si ho alespoň nevybavuji. Asi mě nezaujal. V mládí pak kamarádil s mým budoucím manželem a byl aktivním "platičem benzínu" při cestách za námi děvčaty do Karlových Varů.

Na naší svatbě byl svědkem mého muže. Můj manžel byl zase na oplátku svědkem Petrovi. Později jsme společně s dětmi jezdívali na dovolené. Udržovali jsme a udržujeme dodnes velmi přátelské vztahy Petr je člověk, na kterého se lze spolehnout, kdykoliv mu zavolat. Vím, že by pro nás

udělal vše, co je v jeho silách. Je ochotný. Je pro každou legraci. Nikdy nezapomíná na narozeniny, svátky a různá výročí.. Jsem ráda, že patří k našim přátelům.

Eva Hrubá, sbor Hronov

Petr Chára – (jak ho vidí Jenda)

Během sedmdesáti let v církvi jsem měl možnost poznat mnoho spoluvěřících, které by bylo možné nazvat pilíři církve. Z bratislavského sboru to byli určitě bratři ES, JK, AM, FV, MH, MJ ale i řada dalších. Početný bystrický sbor měl pilířů méně a určitě mezi ně patřil EK. V lazeckém sboru to byli minimálně bratři JB a SB. To už se dostávám raketovou rychlostí k pilířům frenštátského a valašsko-meziříčského sboru. Myslím, že můžu upustit od iniciálek a bratry, kteří na mě v minulých letech silně zapůsobili uvést plnými jmény. Bezpochyby k nim patří dlouholetý starší sboru Frenštát pod Radhoštěm br. Erich Kulig a náš dobře známý spolubratr Blahoslav Balcar.

Kromě pilířů měl každý sbor celou řadu bratrů, sester i přátel, kteří v tichosti sloužili ostatním a stmelovali sbor. U každého z nich bych dokázal vyjmenovat nějakou vlastnost, která z nich dělala tetu, kterou jsem měl jako dítě rád, přítele, kterému jsem důvěřoval, nebo někoho, v jehož přítomnosti jsem se cítil příjemně. Jistěže se našli taky členové, na které nelze v žádném případě vztáhnout přívlastek „pilíř sboru“. Ale o nich psát nechci.

Můj příspěvek nese název „Petr Chára“. Patří mezi ty spoluvěřící, které podle mých kritérií můžu označit za pilíř sboru. Tím kritériem je postoj k základům učení naší církve. Pro tuto vlastnost si Petra velmi vážím. Druhá vlastnost se týká jeho vztahu k mamince, o kterou se několik let příkladně staral. Za to mu

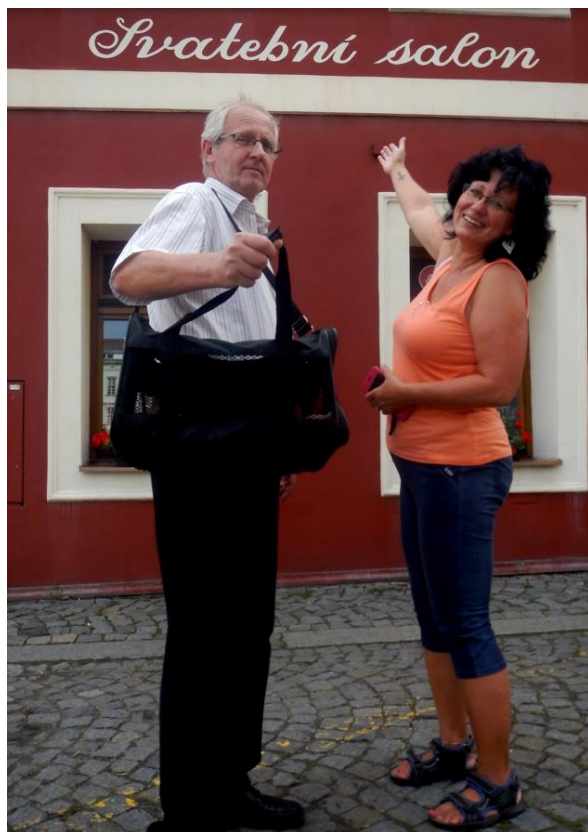
patří můj veřejný obdiv a uznání. I když to neuvádím na nejvyšší příčce, neznamená to, že nemám důvod být vděčný za všechny další a další projevy přátelství a bratrství.

Jenda Petrovič

Pěťu jsem potkala poprvé před 30 lety, kdy jsme začali s bývalým manželem chodit střídavě do sboru ValMez, kam jsme jezdili na víkend za tchýní, a střídavě do sboru Brno – Střední, kde jsme pracovali. Vidím ho jako dnes – blondáté kudrliny, brýle jako Urbánková, sako barvy srncí hnědi, za všech okolností vtípálek, se slabostí pro druhé pohlaví a domácí „kakavo“. Po pravdě – nijak mně nezaujal, pouze jsem ho vzala na vědomí. Už tehdy byl ve sboru činný, a pokud bylo potřeba něco zařídit, obraceli se všichni na něho. Měl pověst velmi spolehlivého bratra. Jen byl možná trochu moc farizejský ve svém prosazování některých církevních zvyklostí, což mu zůstalo dodnes a přineslo mu jeho přezdívku.

Potom jsem ho řadu let neviděla, až po svém návratu do sborečku před 9 lety. Po bohoslužbě mi vždy vyprávěl, jak se staral o svou maminku, co všechno musel obětovat. Samozřejmě že každý náš hovor neopomněl ukončit povzdechem, že takové „kakavičko“, jako dělala maminka, už mu nikdo neudělá, a dlouhosáhlým popisem, jak že se tento „složitý“ recept má správně dělat. Čeho si na něm moc vážím, je jeho obětavost. Člověk se na něho může spolehnout. Všechno zařídí, domluví, všude se dokáže vetřít, každého umí ukecat, takže mu dáte i to, co jste nikdy neměli. V čem jsme si hodně porozuměli, je cestování, které oba milujeme, a láska k pejskům. Co se týče hudebního vkusu, oblíbených jídel, názorů na moderní technologie, módního vkusu apod. jsme naprosto jiní. Ale aspoň se krásně doplňujeme a vzájemně

obrušujeme. Díky sborové dohazovačce Soně se stalo, že už jsme více než 4 roky manželé, a je nám spolu dobře. Prožili jsme spoustu krásných okamžiků, výletů, legrace s našimi kamarády z Čech. Neříkám, že mi někdy neleze na nervy, a to pořádně. Hlavně svým

sebevědomým ujišťováním, že vypadá stále maximálně na 40 a „všechny ho chtějí“, snahou být za všech okolností děsně vtipný, názory typu „tohle sako mám už 50 let a je furt dobrý, tak proč bych ho nemohl nosit“. Zlobí mě neskutečným množstvím sněžených sladkostí za den i přes svou cukrovku. Víím ale, že je to správnáček, upřímně věřící chlap, který mě má rád, a

udělá pro mě všechno. Můžu se na něho spolehnout a opřít se o něho, když mám potíže. Děkuji Pánu za něho.

Iva Chárová

Moje první vzpomínky na Petra Cháru sahají do období před více než pětadvaceti léty. Pamatuju si docela živě na dobu, kdy se v našem sborovém společenství objevila nejprve nějaká blondýnka, kterou jsem v našem společenství nikdy neviděl. O několik týdnů později do našeho sboru přišel vysoký, hnědovlasý, brýlatý čtyřicátník, z něhož se později vyklubal Petr Chára, její manžel. Společně s nimi začaly mezi nás docházet i jejich děti, Honza a Petra. Kromě toho, že Petr dělal v našem společenství jedno období staršího sboru, se za jeho působení nic zvláštního nestalo. Až do doby, kdy se v našem společenství začaly pořádat různé oslavy a posezení, kdy se z něj vyklubal, navzdory zákazu od lékaře, velký likvidátor dortů, zákusků a podobných pochutin. Pét'ovi vděčím do značné míry za to, že si docela živě dokážu

představit úlohu zákoníků a farizeů v tehdejší židovské společnosti. Tolik mé vzpomínky na Petra Cháru.

Miloš

Mroček

Bratr Dleřád (neřád)

Konečně mám možnost se svobodně vyjádřit k našemu milému prudicímu bratrovi.

Každé ráno, sobotu co sobotu, vstávám s myšlenkou na tohoto bratra, abychom přijeli včas do sborového shromáždění. Jak se říká lidově, aby neměl tento bratr

zase "kecy", že chodíme pozdě, vždyť začátek je v 9:30. Pokaždé, když to nezvládneme načas (na Valašsku, zvláště ve Valašské Bystřici je na vše spousta času), čekám, že dostaneme opět pucunk. A

pokaždé, mě toto opakující se napomínání rozčílí a kazí mi to náladu ze sobotního dne, dne odpočinku.

Pé'ťo, děkuji za mnoho pokažených a zpruzených sobot. O to více se těším na soboty v nebi, kde čas nebude hrát žádnou roli.

Soňa - milující rovněž rády :)

Petr Chára z Trutnova

Jsem ráda za Petra Cháru v našem sboru. Sdílíme společné vzpomínky, protože oba pocházíme z Čech, kde jsme strávili i část života. A adventní Čechy bývaly dosti jiné než adventní Morava a Slezsko. Ostatně ten rozdíl je tady pořád, i když už možná menší.

Když Petr přišel do valašskomeziříčského sboru, udivoval svojí akurátností. Zvláště v odívání, sobota bez „kvádra“ nepřicházela v úvahu v jakékoliv situaci

a na jakémkoliv místě. Pét'a si vysloužil přezdívku „bratr Dleřád Aťseděj“ podle slavné Frantovy básně na téma nácviku utíkání před „Šelmou“ do hor.

Ale představa nudného suchopára na Pét'u nesedí! Jako mládežník jsem zažila adventní „sportovní (srandovní) hry“ v Trutnově, které tamější mládežníci pořádali za tuhé totality. Tahle parta drží pospolu dodnes a Petr za nimi stále rád dojíždí do Trutnova nebo oni k nám.

Vzpomínám na staré časy ve valmezáckém sboru, když byly naše děti malé.

Jezdili jsme po nedělích na rodinné výlety Chárovi, Ešlerovi a Franta s nejmladším Kubou. To byly fajn akce, Peťka Chárová se proslavila svojí oblíbenou větou „Kdy už tam budeme?“, kterou pořád do omrzení opakovala, dokud jsme nedosáhli cíle. Také jsme dvakrát podnikli dětský vandr, jednou na Pulčiny a pak pochod z Budišova nad Budišovkou, Eliška byla docela malá a zažila vaření na ohni i přespání v jeskyni!

Další výletní vzpomínka se váže k první Adra Rallye, kdy nás Petr doprovázel s obytným přívěsem a tím nás kuchařky tak trochu zachránil, ještě jsme neměly tu správnou praxi ☺.

Také ráda vzpomínám na Petrovy padesátiny s promítáním fotek a filmu „Z mého života“. Vlastně tím založil tradici narozeninových oslav s fotkami ze života, kdy jsme se o oslavencích dozvěděli trochu více.

Pét'a patří do sborové party nás, kteří máme za sebou více než jednu svatbu. Ta jeho poslední byla super! Nejen tím, že se konala ve sboru, ale i moc dobrým jídlem a zábavou: scénky jeho kamarádů z Trutnova neměly chybu. Jeho život dostal nový náboj i směr a odvaha Ivy a Petra začít spolu žít v dospělejším věku zaslouží obdiv. Víím, o čem píšu ☺.

Nesmím zapomenout na Petrovy svérázné poznámky v sobotních úkolech! Všichni je máme rádi a tuším, že nás ještě Petr překvapí. A nakonec musím vyjádřit radost nad tím, jak Pét'a s Ivou sednou do auta a rozváží tento bulletin na všechny strany!!

Květa Tyšerová

Distillations

Written by Nathan Davis Pitchford

Look at the flower:
It gives joy to the world
not by doing,
but by being.
Look at the sun:
it gives life to the world by radiating
by radiating
its own essence.
Look at the rain:
it nourishes the world
by gathering up the strength to fall
by letting go of its mother cloud
by giving itself
to the pull of the earth.
Be like the flower
unique in the beauty
of your soul.
Be like the sun,
your heart always radiating
the healing energy
of who you are.
Be like the rain,
and find that the greatest joy
always comes from the strength
to give yourself away.

Podívej se na květ:
dává radost světu
ne tím, co dělá,
ale tím, že je.
Podívej se na slunce:
ozařuje svět sobě vlastní
životodárnou silou.
svou přirozeností.
Podívej se na déšť:
živí celý svět tím,
že sbírá sílu oddělit se od
svého mraku a navzdory překážkám
sebeobětavě
padá na zem.
Buď jak květina
jedinečná v kráse
tvé duše.
Buď jak slunce
tvé srdce ať vždy vyzařuje
uzdravující energii
toho, kým jsi.
Buď jako déšť,
a uvědom si, že největší radost
vždy poskytuje odhodlání
obětovat se druhým.

Přeložil Ján Petrovič

Vsetínská adrácká sobota

V polovině listopadu zavítal do vsetínského sboru současný ředitel české pobočky mezinárodní organizace ADRA, Radek Špinka v doprovodu své zákonné manželky Martiny. Dalo se čekat, že jeho kázání bude korespondovat s posláním uvedené dobročinné agentury. Přečetl známé závěrečné verše z 25. kapitoly Matoušova evangelia, kde je zaznamenáno úplně poslední Ježíšovo

kázání před jeho ukřižováním. Závěrečná řeč míří k jeho opětovnému návratu a tím i k otázce přípravy na tuto událost. Mistr svým následovníkům kupodivu neradí, aby si nastudovali tu nejsprávnější teologii a stali se příslušníky nejdokonalejší církve, ale k něčemu naprosto nečekanému. To, jestli je vezme s sebou do svého království, bude mimo jiné záviset na tom, jak se v případě potřeby zachovají k hladovým, žíznivým, cizincům, nahým, nemocným, k vězňům a vůbec k těm nejposlednějším v lidské společnosti. Právě tam mají možnost kontaktu se svým budoucím, dokonale zamaskovaným králem. V tomto kontextu je určitě chvályhodné, že meziříčský sbor nezabouchl dveře před bezdomovci, nabídl ubytování Ukrajinkám a dlouhodobě hostí ve svých prostorách Dobrovolnické centrum ADRA. A právě činnost této organizace byla středobodem další části dopoledního programu. Ředitelova manželka prostřednictvím promítaných slajdů představila pestrou škálu aktivit, které jmenovaná dobročinná společnost lidem nabízí. Až tady mi došlo, že její valašský prapočátek lze nalézt v téže místnosti, ve které se dnes zdejší adventisté shromáždili. Bylo to v rámci společného setkání okolních sborů někdy na rozhraní let 1989 a 1990. Tedy v době, kdy v Rumunsku zuřila značně krvavá revoluce. Se Čmelákem a Ladou Smilkem jsme tenkrát telefonicky

humanitární konvoj do Rumunska

oslovili Moravskoslezské sdružení s nabídkou případné pomoci. Během ledna se naskytla příležitost být součástí humanitární cesty, již šéfoval do té doby neznámý Rudolf Reitz. Právě tato osobnost za dva roky poté založila českou pobočku Adry, jejíž nakažlivý virus zasáhl i Valašské království a výsledek znáte. Už dobrých třicet roků dělá radost nejen potřebným, ale určitě i samotnému Pánu Bohu. V neposlední řadě i těm, kteří se do jejího bohumilného proudu tak či onak aktivně namočili.

Redakce

s dárkovými balíčky na Ukrajině

JEDENÁCTÉHO JEDENÁCTÝ - dvě výročí v jednom dnu

To magické datum nelze přehlédnout. Alespoň v našem meziříčském společenství. Když jsme před léty slavili první výročí valašské Adry, nebylo to

výročí desáté, ale jedenácté. Proč? To proto, že se zdejší Adra narodila někdy v jedenáctém měsíci. Protože se nedalo určit, kdy přesně, dali jsme to na jedenáctého jedenáctý. Onoho dne, Léta Páně 2006, se v modlitebně sešlo docela dost významných hostů a každý, kdo se narodil jedenáctého dne kteréhokoliv měsíce, byl před celým shromážděním veřejně vyzpovídán. Mezi oběťmi se například nacházel tehdejší ředitel Adry Jan Bárta, známá keramička Marta Lipusová, věhlasná pěstounka Emilie Smrčková či koordinátorka místních dobrovolníků Nad'a Šimová. Mezi těmi, jimž bylo onoho jedenáctého jedenáctý veřejně poděkováno, byl i dlouholetý osvědčený adrák Petr Kimler. Samozřejmě netušil, že přesně za šestnáct let od tohoto data vydechne naposled. 11.11.2024 se tedy seběhla dvě výročí. Devětadvacet let od narození valašské Adry a dva roky od Petrova úmrtí. Zavzpomínejme proto na něj prostřednictvím několika fotografií. Připomenou nám alespoň pár adráckých aktivit, ve kterých se během svého života angažoval. Nesrovnatelně víc je jich však zaznamenáno v nedostupných nadpozemských archívech...

Adrarallye Valmez - Trutnov

Chátra s týmem staronovým u Třince pod Javorovým

Chátra, tedy nezapsaný spolek chátrajících, má svým způsobem své kořeny ve Valašském Meziříčí. Právě tady v šedesátých letech sídlil jeden ze zakladatelů poloilegálních skautských táborů, Bláža Balcar. A zrovna na nich se postupně objevovali nejrůznější dobrodruzi, kteří dlouho po skončení slavné historie tak trochu nechtě založili zmiňovanou Chátru. Letos je jí už čtyřiatřicet let.

Po několika letech se opět scházíme v dosahu města Třince. Asi patnáctku víceméně věrných duší tvoří i Mirka a Laďa Smilkovi a Bohuška s Radkem z Trojáku. Samozřejmě i moje bělovlásá choť se svým méně významným protějškem. Jakkoli se povětšinou hlásíme ke zdravotně reformované církvi, během chátráckého sletu by to asi nikdo nepoznal. Nacpáváme se k prasknutí a počet kroků dne sobotního aplikujeme i na zbývající všední dny. Být mezi námi sestra Ellenka, která reformě pomáhala na svět, moc radosti bychom jí svým počínáním nezpůsobili. Od pátečního do sobotního podvečera se však chováme poměrně posvěceně. Zpíváme prastaré mládežnické songy a dokonce se účastníme bohoslužeb ve dvou ze tří třineckých adventistických sborů. V jednom z nich slouží slovem uznávaný teolog, emeritní ředitel Teologického semináře, zkušený pastor, ale především náš dobrý kamarád Luděk Svrček, odedávna ověnčený přezdívkou Kon.

Ale sotva stačí zapadnout sobotní slunce, spontánně sklouzneme do vyjetých kolejí. Vzpomínáme na staré zlaté časy, pomlouváme nepřítomné bližní a až do půlnoci prozpěvujeme nezapomenutelné písně našeho mládí. Od trampské klasiky až po sovětskou hymnu. Budiž nám však přičteno ke cti, že se během neděle vydáme i na čerstvý vzduch. Nejdřív si na slovenské hranici prohlédneme někdejší opevnění zvané Šance a pak kousek od hranice polské dávnou vendryňskou vápenku. Obojí však nezapomeneme doplnit návštěvou hospody a cukrárny. Skvěle ochucený guláš z vola či dojně krávy završíme zmrzlinou a přívětivě sladoučkými zákusky. Naprosto ideální kombinace!

Prodloužený víkend tentokrát končí až pondělním státním svátkem. Coby správní adventisté jej oslavíme pojídáním ostatků. Tedy zbytků dovezených, zatím nesnědených potravin. Některé z nich jsou neodolatelné. Například hovězí klobásky, valašské frgály či Bohuščino svaté sádlo. Zapijíme čajem či zvětralou kofolou. Ze zdravotního hlediska by však byly lepší žaludeční kapky nebo náprstek fernetu. To by nám však církevní ani ostatní policajti neprominuli. Po poledni nás totiž čeká motorizovaný návrat k trvalým domovům. A tak nezbyvá než se pro letošek rozloučit. Čím? Objímáním, pláčem a společnou modlitbou. A kam příště? Plánujeme, ale opatrně. Netušíme totiž, zda se nějakého „příště“ vůbec dožijeme...

Franta nechátrající (pozn.red.) Tomanec

Meziříčská chuligánská neděle

Požehnanou neděli zakusilo začátkem listopadu bezmála šedesátičlenné chuligánské sročení v meziříčské adventistické modlitebně. Po obvyklém pohoštění a vyzpívaných chválách v podání zlínské křesťanské skupiny „Stoosmdesát stupňů“ před shromážděné bezdomovce předstoupil jejich uznávaný guru a okamžitě jim neservíroval několik výživných dávek z Písma svatého. Konkrétně tři Ježíšem vyprávěná podobenství. O zatoulané ovci, o ztracené minci a o útěku a návratu marnotratného syna. Svěrázný kazatel Mefo pochopitelně nereprodukoval žádnou teologickou studii, ale mířil přímo do bezdomovecké praxe. Zřetelně naznačil, že, ať se jim to líbí nebo nelíbí, Pán Bůh je na ulici, v ubytovnách či ve všelijakých úkrytech hledá. Dává jim ale naprostou svobodu, zda nabízenou pomoc využijí nebo si vše budou i nadále řešit po svém. To, že to někteří bezdomovci vzali s Pánem Bohem vážně, svědčí i vůbec první, spontánní veřejná modlitba jednoho z nich. Zasáhla jej nedávná smrt jeho kamaráda a jinde než u Nejvyššího neviděl řešení. Při společném zpěvu chuligánské hymny „Dokonáno jest“, pak dával zřetelně najevo, že řešení jeho situace se právě ocitlo na dobré cestě.

Franta Tomanec

Besedy ADRA Klubu zdraví

Ve čtvrtek 14.listopadu jsme měli besedu s vojenským historikem Ing.Jaromírem Vykoukalem a tématem byl „*Izrael před 7.říjnem 2023, 7.října a po něm*“.

7. října 2023 provedly dokonale vycvičené síly teroristické organizace HAMAS kombinovaný útok přes ochranou barieru, která obklopuje lokalitu známou jako Pásmo Gazy. Teroristé docílili dokonalého momentu překvapení a jejich nelítostný útok zničil obranná postavení a ubytovací tábory izraelské armády, a současně zahájili strašlivý masakr obyvatel přílehlých izraelských sídel.

Není zločin proti lidskosti, který by nespáchali a některé nové vymysleli. Zůstal

po nich obraz naprosté apokalypsy. Překvapení izraelští politici a armáda reagovali pomalu a trvalo dlouhé tři dny, než armáda opět ovládla izraelské území. Důsledky byly děsivé a jsou všeobecně známé.

Následovala letecká ofenziva cílící na všechny cíle HAMASu a po ní pozemní operace, která trvá dodnes.

Přednášející se pokusil probrat dění v Izraeli a na územích pod správou palestinských Arabů, které vedlo k této hrůze a možné cíle teroristů i izraelské odvety. Ukázal i reakci světa po masakru a dnes.

Zcela jinak zaměřená byla beseda, respektive autorské čtení Lucie Janíkové z její knihy „*Poslední léto aneb Cesta, která mi změnila život*“ ve čtvrtek 28.listopadu 2024. Autorka za hudebního doprovodu Lukáše Balcárka ze

skupiny Light & Love přečetla několik úryvků, které dokumentovali její poutí do Santiago de Compostela a dobrovolnění na rodinné farmě v portugalských horách. Knížka je kombinací cestovního deníku s popisem dětství, mládí, dospívání a úvahou nad životem. Po návratu z pouti změnila paní Lucie zcela svůj postoj k životu, našla sama sebe a rozhodla se jít svou vlastní cestou, místo toho aby dělala to, co se od ní očekává. Změnila také svou profesi a začala se věnovat tvůrčí činnosti. V důsledku toho vznikly krásné ilustrace již zmíněné knihy.

Prožili jsme velmi příjemný večer, který končil příslibem nového jarního setkání, tentokrát na téma „Stežka sv.Olafa v Norsku“. Už teď se těšíme.

Iva Chárová

Ekušpacír č.5

Poutníče, tak spočni U STUDÁNKY OČNÍ

Oční studánka se nachází jen kousek od Starého Jičina. Právě tam by měl být pomyslný cíl čtvrtého, tedy posledního letošního ekušpacíru, jehož se účastní devět duší ze dvou denominačních ohrádek. Pod bedlivým dohledem nepřekonatelné náčelnice Jany naskočíme ve Valmezu na polední autobus, a ten nás pak přes Krhovou a Hodslavice za pár šupů přemístí do Nového Jičina.

Ve městě klobouků, Karla Kryla a generála Laudona opustíme vyhřátý bus a zamíříme do studených zamlžených ulic. Náš neskrývaný obdiv samozřejmě náleží prostornému náměstí s podloubím, které musí každý návštěvník zdejšími domorodcům závidět. Výtvarně nadaného Jindřicha sice o něco víc nadchne roztančené sousoší v jeho středu, ale zdaleka největší potěšení mu způsobí pohled do výlohy obchodu se spodním prádlem. Nejen jemu, ale i statnému bráchovi naší náčelnice, Jiřímu. Chlapi patrně už v předstihu vybírají vánoční dárek pro své milované, leč nepřítomné rodinné manažerky.

Opouštíme centrum a slušnými tratuáry se posouváme ke Skalce. Nějakého vyčnívajícího štru si, pravda, všimneme, daleko víc nás však zajímá zdejší fauna a flóra. Především nádherně zbarvený kmen mohutného platanu a o kousek dál i poměrně početná rodinka černých a hnědých medvědů. Sluší se podotknout, že obojí je ze dřeva.

Vyhneme se stromořadím lemované silnici a na vedlejší pláni nás přivítá otevřený gymnastický areál. Devatero slušivě vyhlížejících lidí se okamžitě mění v opice. Strýček Darwin by nepochybně zaplakal, protože tady prezentujeme evoluci naruby. Důstojní pánové, vážené dámy a pochopitelně i nezletilý andílek Michael zde předvádějí sestavy, nad kterými by Věra Čáslavská musela blednout závistí.

Nepřehlédnutelný reprezentant církve obecné, už vzpomínaný Jiří dnes myslí na všechno. Protože sportovní námahu je nutno vyvažovat vhodným pitným režimem, tasí z ruksaku speciální kalíšky, které vzápětí naplní vysoce účinným macerátem tuze léčivého rozmarýnu. Jindra, podobně jako mnozí další se nenechají dvakrát pobízet a hřejivá medicína okamžitě mizí v žíznivých útrobach. Na draka však tentokrát nemají šanci dosáhnout. Ten visí příliš vysoko na nedostupném elektrickém vedení.

Jak se zdá, na rozptýlení bílé mlhy můžeme zapomenout. Ale i ten lehce průsvitný háv, který teď cudně zahaluje okolní krajinu, nabízí bohatou náruč kouzelné nádhery. Lesní cestou pomalinku šplháme k výšinám a čekáme, kdy z nějakého tajemného zákoutí vykukne živoucí pohádková postava. Prosluněná stezka by sice byla přívětivější, ale takovou nálož mystéria by nám ani zdaleka nenabídla.

U svinecké chaty si dopřáváme další zastavení. Janiny buchty, jeden z hlavních motivů Jindřichovy i Pavlovy přítomnosti, se konečně objevují na scéně!

Jakkoli kraj oplývá nadprůměrně vlhkým oparem, po nedostižném výtvoru naší náčelnice se jenom zapráší! Ale, jak praví Písmo, nejenom chlebem, potažmo buchtami, živ jest člověk. Rovnováhu napravuje zasloužilá sedminásobná maminka Zdenka a veřejně předčítá jednu pozoruhodnou evangelijní pasáž. Bohu díky! Za právě nabídnutou porci duchovní i tělesné potravy.

Po čtvrt hodině líného posunu jsme na Svinci. Místo dalekých rozhledů teď oplývá viditelností do patnácti metrů. Zaměříme se proto na vztyčený kříž. Údajně ukrývá i několik autentických šutrů ze Svaté země. Pofukuje tu vlhký, nepříjemně vlezlý severák. Chtělo by to něco na zahřátí. A tak do zamlženého vesmíru stoupá devítihlasá modlitba „Otče náš“. Teplou duše se okamžitě rozlévá do celého prochládlého těla.

Hustou mlhou klesáme do neznáma. Než narazíme na vrostlý les. Větve listnatých stromů ozdobilo stříbrné jíní. Pohádková nálada začíná vonět adventem. Nejen adventistům, ale i převažujícím katolíkům. Připomínka narození hlavní postavy lidských dějin je za dveřmi. Nejen narození, ale i slíbeného návratu. Maranatha! Přijď, Pane, a spoj svoje děti alespoň tak, jak je dnes sjednoceno toto aktuální stádečko.

Další pokračování vykazuje náznak horroru. Úzký chodníček nekompromisně padá do hlubin. Je vystlán mokrým listím a klouzavým blátem. Svinská cesta! Jaká taky jiná, když vede ze Svince! Ten, kdo si vzal hůlky, je tady králem! Zbytek světa si musí buď nějakou ulomit nebo, podobně jako Miloš Zeman, objímat stromy. Vojevůdkyně Jana je pod svahem mezi prvními a chystá se

sčítat padlé či zraněné. Když po chvíli spatří celou nedotčenou pospolitost, nevěří svým očím. Svorně jsme totiž sklouzli k cílové Oční studánce!

K našemu překvapení zde není jen jedna kaplička, ale hned dvě! A v těsné blízkosti té hlavní vyvěrá pramen křišťálové vody. Nemá jedno vyústění, ale hned tři. Že by nějaká spirituální symbolika? Ať tak či tak, dopřáváme si tady nedlouhé spočinutí. Někdo i s ochutnávkou zmíněné životadárné tekutiny. Je zadarmo, protože spadla s nebe.

Pomalu se stmívá. S mladickým elánem klopytáme do Starého Jičína. Mlha se mísí s přibývajícím šerem a navozuje nostalgickou atmosféru. Z oken začínají problikávat první světla. Dušičkovou náladu umocňuje nález kamenného sloupu. Za starých časů k němu byli řetězem přivazováni skuteční či domnělí zločinci, které mohli kolemjdoucí libovolně pranýřovat. Jindra se dobrovolně staví do role obžalovaného, ale na lynčování teď nikdo nemá čas ani náladu. Už za chvíli nám totiž odjíždí autobus.

Hromadná doprava se pak postará o náš posun ze Starého do Nového Jičína. Dalším krytým vozem poté pokračujeme do Valmezu. Poslední ekušpacír tohoto roku je za námi. Děkujeme naší chrabré náčelnici a máváme na rozloučenou. S pokornou vírou v další pokračování...

Franta poutník Tomanec

40 LET NOVÉ MODLITEBNY - vzpomínky na významné akce -

ADRABRIGÁDY

Protože už od svého vzniku byla modlitebna pojata jako víceúčelová záležitost, nebyl nejmenší problém využít ji jako ubytovnu dobrovolníků. V roce 2001 totiž započala dlouhotrvající éra tak zvaných Adrabrigád. Nastartovala je potřeba bezplatné pomoci při budování tzv. Domů na půli cesty, které iniciovala nejuznávanější česká pěstounka, paní Emilie Smrčková. O prázdninách

zmíněného roku se tedy do Valmezu sjely desítky převážně mladých brigádníků ze všech koutů republiky a pod taktovkou tehdejšího valašského pastora Alana Chlebka a za přímé účasti budoucího pokladníka Jaroslava Stejskala či neméně slavného kazatele Vaška Vondráška pomáhali proměňovat dlouholetou ruinu na Fugnerově ulici v solidní ubytovací zařízení pro děti z pěstounských rodin. Neangažovali se jenom na zmíněném projektu sdružení „Pod křídly“, ale i v Domově důchodců v Podlesí či v meziříčském Kojeneckém ústavu. Solidní základnu, kde dobrovolníci přespávali, jedli a trávili svůj volný čas jim, jak už bylo zmíněno, nabídl meziříčský sbor ve své budově. Prostor, kde o sobotách vládl více či méně důstojný klid, se během pracovního týdne naplnil smíchem, zpěvem či nekonečným sdílením. Nebo také zajímavým besedováním se vzpomínanou paní Smrčkovou či dalšími pozoruhodnými osobnostmi. Příští rok našel své pokračování na rekonstrukci dalšího objektu, tentokrát jen kousíček od sborové budovy. Tady se časem do práce zapojili nejen ochotní mladí lidé z České či Slovenské republiky, ale i brigádníci z Belgie, Holandska a Itálie. Také ti našli své ubytování na lavicích, případně na karimatkách a matracích ve zmíněné modlitebně. Je smutnou skutečností, že jak Alan Chlebek, tak jeho

přímý pokračovatel v pozici adranáčelníka, Libor Hurta, už nějaký čas nejsou mezi živými. Třetím rokem se na scéně Adrabrigád, jímž se začalo přezdívat Smrčkiády, objevil Marek Wagner. Jakkoli je to předmětem dohadů, během šéfování mezinárodní pospolitosti se zde stačil zamilovat i do své budoucí manželky. Pokud ne on, tak zcela určitě jistý Dan Bureš, někdejší příslušník vojsk UNPROFOR v bývalé Jugoslávii. Kromě své nastávající v podobě Lauterbachové Evy tu svým způsobem potkal i samotného Pána Boha, takže byl ve zdejším bazénu na vyznání své víry po nějaké době i slavnostně ponořen. Markovo velmi úspěšné tažení bylo o pár let později vystřídáno neméně slavnou érou nebojácné Hanky Českové. Ve spolupráci s dcerou lešenského jáhna, Anežkou Kolocovou, a slovenskou kamarádkou Eunikou Muntágovou rozjela spanilou jízdu, která skončila až její nedávnou svatbou. Měnili se dobrovolníci i místa pomoci, základna na Hřbitovní ulici však zůstávala. Zlatým písmem se tak zapsala do historie nejen valašského, ale i českého adrování. Adrabrigády, které nemají nikde jinde obdoby, za dobu své existence poskytly nezištnou pomoc v hodnotě statisíců. Hlavní trumf byl ale v navázání či prohloubení mezilidských vztahů, jejichž hodnota je nevyčísitelná.

Franta adrák Tomanec

Adrabrigády byly letní dobrovolnické akce, kdy se lidé sešli na týden, dva, nebo tři týdny a pomáhali na nejrůznější způsob ve ValMezu a jeho okolí.

Vždycky když František prosí o nějaké příspěvky do jeho časopisu, je to náročné. Člověku se někdy ani moc psát nechce, nebo neví co by napsal. V první moment jsem měl chuť Františkovu žádost odmítnout, ale pak jsem si uvědomil, že ten časopis není jenom takové zábavné čtení na sobotní odpoledne, ale že také plní funkci kroniky, že archivuje naše vzpomínky a prožitky. A tady jsem něco napsat musel, aby to zůstalo zachováno pro další generace.

Samozřejmě to sebou nese riziko, že si to nepamatuju přesně, nebo že někdo z vás vyskočí a bude mě opravovat, že to tak přece nebylo.

První vzpomínka všeho je, že jsem si kdysi povídal s tátou, co bychom jako mládež mohli dělat, aby to mělo smysl a on mě nasměroval na Františka. Stáli jsme tehdy spolu u garáže vedle kateřínské modlitebny a mu se moje prosba líbila, tehdy mně však myslím ještě žádný konkrétní návrh neřekl. Další věci se totiž odehrávaly mimo mě. První adrabrigáda se odehrávala pod vedením Alana Chlebka a na této akci jsem nebyl. Zním jenom fotky a nějaké vzpomínky.

Moje první adrabrigáda byla poslední třetina z adrabrigády roku 2002. Pozval mě tam

kamarád Tomáš Mika. V SMS tehdy přibližně napsal toto: „Marku přijed', je to tu děsný babinec a já to nevydržím. Jo a dovez kytaru“.

Tehdy se přestavovala budova blízko sboru pro děti odrůstající z pěstounských rodin. Tuto brigádu jsem tedy trávil jako běžný účastník a z té doby tam po mě mimo jiné zůstala drážka na skryté vedení bleskosvodu. Kdybyste šli dnes k zadní stěně toho domu a hledali byste to místo, neuvídíte je, protože drážka je skrytá pod omítkou.

Další moje adrabrigáda byla roku 2003 a to na celé tři týdny. Kdo se účastnil více brigád, nutně narazil na „Filipův syndrom“. Ačkoliv se tomu člověk vědomě brání, protože ví, že jede na jinou, novou akci, podvědomě očekává podobný průběh, čeká tam ty

samé lidi a podobnou náladu. (Filip byl jednou jeden brigádník, který přijel na více týdnů a pak jen vzdychal, proč to není všechno tak, jako předchozí týden) Rok 2003 byl naprosto odlišný od roku 2002. Byli tam cizinci z nějaké zahraniční dobrovolnické organizace a celkově tam bylo snad až 25, nebo 30 lidí. Tentam byl komorní a přátelský duch z roku 2002 a všiml jsem si, že organizace trochu skřípala. Protože mě záleželo na tom, aby věci fungovaly, neplánovaně jsem se do organizace zapojoval už třeba tím, že jsem pro cizince překládal. Bylo to více méně moje první použití němčiny, protože do té doby jsem se tolik s cizinci nepotkával. A celou dobu ve škole jsem si říkal, proč se němčinu učím, když ji přece nikdy v životě nebudu potřebovat (Ale to je pak jiný příběh).

Třetí týden adrabrigády z roku 2003 jsem přebíral už jako oficiální vedoucí a všechno jsem se učil.

Byl to velmi intenzivní a velmi vyčerpávající čas, kdy jsem si po skončení toho třetího týdne řekl, že toto už nikdy víc. Proto také adrabrigáda 2004 žádná nebyla.

Ovšem mezitím došlo ke křtu Dana Bureše (v bazénu ValMezské modlitebny) a já zjišťoval, že ta akce má mnohem větší přesah, než jsem si myslel. Dan Bureš byl bývalý profesionální voják, který v životě hledal nějakou změnu a přijel jako brigádník v létě roku 2003. Jeho příběh je mnohem barvitější, nejdě všechno vypsát dopodrobna. (Celý svět by neměl dost místa pro knihy o tom napsané...)

Proto jsem se tehdy rozhodl, že bych chtěl znovu adrabrigádu zkusit. Takže adrabrigáda 2005 byla a bylo to opět v komorním duchu, jako na úplném začátku a bylo to všechno v mnohem větším poklidu. Tím začala série brigád až do roku 2010/2011, kdy jsem se s brigádama loučil a přebrala to pak Hanka Benešová (Češková).

Měl jsem vedle sebe bráchu Honzu, který na adrabrigádách odvedl velký kus práce a byl tak nějak „za mnou“, když mně docházely síly. Velkým mým partákem byl během většiny adrabrigád Ota Janoušek, další kamarád, co stál za mnou.

Mohl jsem se postupně učit a dělal jsem i chyby. Jednou jsme potřebovali pro TV-reportáž aby byl někdo v Azylovém domě a já jsem na brigádníky/brigádnice moc tlačil a dvě brigádnice se pak na druhý den sbalily a odjely. To mě dodnes mrzí.

Na druhém místě mě mrzí, že jsem nedokázal předat sboru, že jde o důležitou věc a někteří si z nedostatku informací udělali unáhlený názor.

Asi nebudu vzpomínat na každý rok brigády. Jsou to jednotliví lidé a jednotlivé příběhy. Kdo jste tam tehdy byli, zažili jste neopakovatelné chvíle.

Kam jsme chodili?

Domov pro Seniory se tehdy možná ještě jmenoval Domov důchodců. Na chvíli jsme si sedli a povídali s někým, kdo na návštěvu čekal dlouho, nebo úplně marně. Pro nás, tehdy mladé lidi, to bylo těžké zjištění, že osamělí lidé jsou tak často kolem nás. Tíživá realita stáří občas protkaná humornými příhodami s babičkami a dědečky. V paměti mě utkvěla paní, které bylo už přes 90 let a vzpomínala, jak jako mladá vítala na Vsetíně Tatička Masaryka a předávala mu kytku. Vzpomínám na pána, který byl snad profesí zedník a na břehu řeky Bečvy si stavěl z oblázků a písku zeď. Nemluvil, nekomunikoval, jen si tam v klidu pracoval.

Azylový dům pro matky s dětmi. Byla to příležitost vidět lidi na útěku v zemi, kde nebyla žádná válka. Smyslem návštěvy bylo nějak zabavit přes dopoledne děti, protože byly prázdniny a děti neměly organizovaný program. Pokud byly totiž děti ponechány svým nápadům, nebyl to pro ně pokaždé užitečně strávený čas.

Kojenecký ústav se už tehdy jmenoval nějak jinak, já si to zkrátím na „Kojenák“. Mohli jsme vidět děti, které nikomu nic neudělaly, a přesto byly odmítnuté, nebo nechtěné. S dětmi jsme tam v kontaktu být nemohli, ale pomáhali jsme s různými praktickými pracemi. Hodně jsme tam tehdy natírali (Na akcích s Františkem se nějak často natírá, nevím proč...). Vlastně ještě i předtím, než byly adrabrigády jsme jako mládež v kojenačku natírali postýlky na jedné akci s Františkem. Díky setkání s barvami si pak i každá holka dokázala sama správně namíchat barvu a věděla, že na syntetické barvy je ředidlo s číslem 6006. Snad jim to v životě i k něčemu bylo.

Chodilo se i na jiná místa, ale to už nebudu vzpomínat tak podrobně. Roku 2009 se jezdilo k Novému Jičínu do míst zasažených povodněmi. Nezůstalo jen u ValMezu, ale adrabrigády se rozšířily do Jihlavy a do Brna.

Rozloučím se úryvkem z adrácké kroniky z roku 2008:

V Podlesí se natíraly lavičky a holky si povídaly s babičkami. V Kojeneckém ústavu jsme uklízeli po malířích a upravovali jablka, aby se z nich dala udělat přesnídávka. Tato práce neminula tento týden žádnou výpravu, která vyrazila do Kojenáku, jablek je nevyčerpatelná zásoba, kdyby měl kojenaček dvojnásobnou zahradu pokrylo by škrábání jablek veškeré naše dobrovolnické síly. Velmi jsme si zde oblíbili houpačku. Hanka opět uvařila večeri. Tentokrát rybí prsty s bramborem.

Nejkrásnější na celém odpoledni bylo pro Honzu a Petra to, že usnuli. V Podlesí budou babičky vždycky. Maruška zde viděla paní, která byla strašně podobná

její praprababičce, kterou zná Maruška jenom z fotky, tak za ní běžela. Jmenuje se Bohunka. Taky jsme se potkali s bývalou předsedkyní Svazu přátel pohřbu žehem.

Petr házel po holkách jablka a vozil je na kolečku. Gabča hodila jedno jablko a Petr dvacet. Lucku minulý den zneprjemnila nerozhodná sprcha, která ji chvíli pouštěla vodu teplou a hned vzápětí studenou. Dnes tekla Lucce pořád stejná voda. HURÁ! Sice pořád studená, ale prý je to stejně pozitivní zážitek. Honza minulý rok šplíchal na Otu studenou vodu a moc se tomu smál. Marek říká, že kdybychom zveřejnili celou loňskou kroniku, tak by letos nikdo nepřišel. Gabče se líbilo, jak ji Petr vozil ve vozičku. Dávala to hlasitě najevo, Honza byl zrovna na záchodě a strašně se divil.

Pěťá sem jede jako na dovolenou, on se totiž baví všude a ostatní je mu jedno, takže by mu nebylo lépe ani u moře. Bavili jsme se o tom, proč tu jsme, jestli to není sobecky jen pro náš dobrý pocit.

„Ještě jak mi Marek psal takové úřední maily. No ted' vím, že je to Marek. Pan Wagner. Ještě takové jméno!“

Marek Wagner

Adrabrigáda byla výjimečná akce, která spojovala mladé lidi ochotné pomáhat

druhým a dávala smysl každému zapojenému. Účastníci oceňovali skvělou organizaci, možnost aktivně přispět tam, kde je to potřeba, přátelskou atmosféru a bohatý program, který zahrnoval jak práci, tak i relaxaci. Byl to prostor otevřený pro všechny bez ohledu na víru, stravovací návyky nebo názory. Byla to možnost zamyslet se nad životem jiných a prohloubit vzájemné porozumění a empatii. Pro mnoho lidí znamenala jeden z nejlepších zážitků celého léta. Jak také dokládají zpětné vazby od samotných účastníků brigády.

„Týden na Adře bývá nejlepším týdnem mých prázdnin. Musím říct, že tomu tak bylo i tentokrát.

Získání nových přátelství a pomoc lidem, co to potřebují, mě naplňuje.“

„ADRAbrigáda je skvelá príležitosť stráviť týždeň svojho života s vedomím, že to, čomu som ho venovala, má 100% zmysel. Mala som pocit, že aj svojou troškou robím svet krajším. Chvilke strávené s dochodcami, boli pro mňa veľmi obohacujúce.“

Centrum Áčko - zařízení pro okamžitou pomoc

V tomto zařízení pomáhala ADRA pravidelně několik let. Pomoc byla převážně manuálního charakteru a zahrnovala různé úkoly, jako jsou pomocné práce na zahradě, natírání plotu, terasy, laviček, domečku pro děti nebo malování interiéru. Tento typ práce byl určen především pro ty, kteří se necítili na přímý kontakt s lidmi a rádi viděli výsledek své práce ihned.

Azylový dům pro matky s dětmi

Činnosti v Azylovém domě byly zaměřené na smysluplné využití volného času dětí, jejichž maminky byly klientkami zařízení. Dobrovolníci organizovali hry, sportovní aktivity a kreativní činnosti, které rozvíjely motoriku, tvořivost a talent dětí. Kromě zábavy a her se podíleli i na výchově a posilování hodnotového žebříčku. Program probíhal jak ve vnitřních prostorách herny, tak venku - na louce, pískovišti, houpačkách nebo lavičkách před areálem. Děti ve věku od předškoláků po mladší školáky bylo většinou kolem 10. Dobrovolníci s předchozími zkušenostmi s vedením dětských kolektivů nebo se zájmem o pedagogiku měli výhodu, ale prostor dostali i ti, kteří si práci s dětmi chtěli vyzkoušet poprvé. Konkrétní program a aktivity se přizpůsobily schopnostem a nápadům brigádníků, což umožnilo kreativní přístup a přizpůsobení potřebám dětí.

Domov pro seniory

Dobrovolníci si se seniory povídali, četli jim, procházeli se s nimi v parku uvnitř areálu, nebo jim jednoduše dělali společnost svou přítomností. Kromě individuálních aktivit dobrovolníci pomáhali na různých akcích, které domov pro seniory pořádal, například palačinkového odpoledne nebo společného zpívání. Tato činnost byla nejvíce dobrovolná ze všech.

Kromě pravidelné pomoci na těchto místech se dobrovolníci občas zapojili i do dalších zajímavých aktivit. Například pomáhali v lese při ochraně stromků před zvěří speciální metodou aplikace neprané ovčí vlny, nebo se podíleli na organizaci křesťanského festivalu UNITED. Tyto příležitosti umožnily dobrovolníkům angažovat se v různých typech činností a přinášet pomoc i na jiných místech. V rámci Adrabrigády měl také každý z účastníků možnost ráno a večer vyslechnout krátké zamyšlení z Bible.

Valmezké společenství má velké štěstí, že se jedná o sbor, jehož prostory bylo možné prakticky využívat k nejrůznějším účelům a křesťanství tak přenášet do lidem srozumitelné praxe. A ne jen je nabízet k sobotnímu vysedávání

vybraných jedinců, tak jak je to obvyklé ve velké většině adventistických modliteben. Jsme přesvědčeny o tom, že by nás Ježíš Nazaretský, který lidem nejenom kázal, ale také jim pomáhal, za věci, jež se ve Valmezu během Adrabrigád odehrávaly, nepochybně pochválil...

Eunika Zítková a Hanka Benešová

Adrabrigády.

Psal se rok 2000 , já byla pěstounkou 19 dětí , matkou čtyř vlastních synů a čerstvou zakladatelkou Sdružení Pod křídly, kdy šlo o stavbu domu na půl cesty právě pro děti , které odcházejí z dětských domovů a pěstounské péče.

A samozřejmě jsem řešila co dál? Měli jsem k dispozici rozestavěný domek , holé zdi, ze kterých bylo potřeba nějak udělat dům se čtyřmi byty . A tak jsem se vrhla do shánění financí, sponzorů, dobrých lidí a firmy, která nebude předražená.

A tehdy jedním z těch dobrých lidí byl také drobný, prosedivělý pán, který se začal o naši činnost zajímat. Představil se jako František Tomanec a že prý vede Adru tady ve Valmezu. Bylo vidět, že je veselá kopa a dobračisko od kosti.

No a že by nám nějak chtěli pomoci. Příznám se, že jsem o Adře nic moc nevěděla, on mi toho také moc neřekl ,tak jsem si zjišťovala informace

na netu.

A tak začala naše úžasná spolupráce, na kterou stále ráda vzpomínám, protože to bylo jedno z nejkrásnějších období v mém životě. Nejen, že nám byl věnován výtěžek z „pochodu šílených krav“ jak to František nazýval, ale také přišly benefiční koncerty a co bylo úžasné, tak brigáda skoro dvaceti mladých Adráků o prázdninách v dalším roce a to bylo výjimečné, „divné“ jak pro mě, tak i pro celou moji rodinu.

Na 14 dnů dojelo skoro dvacet mladých lidí, kteří nabídli pomoc bez odměny, zadarmo. A další podivné bylo, že byli tak nějak pro nás „divní“. Byli stále veselí, zpívali, nepili alkohol, nechodili po večerech po práci do hospod, nekouřili, nemluvili sprostě, přespávali v modlitebně církve Adventistů ve spacácích, po večerech se bavili vyprávěním, zpíváním, srandičkami. Na tyto večery jsem chodila já i moje pěstounské děti. Nadělala jsem utopenců, nasmažila řízků a všem chutnalo. Uspořádali jsme také fotbalový turnaj mé rodiny proti těmto mladým lidem, samozřejmě proti nám neměli šanci(úsměv). V tom roce skupinu vedl kazatel Alan Chlebek, úžasný mladý muž.

Měla jsem v hlavě spoustu otazníků a tak jsem se při večerním povídání začala ptát, proč jsou jiní, proč se chovají jinak než naše dnešní mládež a teprve od nich jsem se dozvěděla, že jsou adventisté a jaká jsou pravidla této církve, to mi nějak František opomenul říct. Já tehdy zrudla, ale přiznala jsem, že jsem utopence a řízky které jim tak chutnaly, udělala z vepřového masa, protože jsem o jejich pravidlech nevěděla a samozřejmě jsem to hned hodila na Františka, díky jeho držení bobříka mlčení došlo k mé neinformovanosti. Tato brigáda a setkávání s těmito mladými Adráčky nebylo jen přínosem pro stavbu domu, který se za těch 14 dnů změnil k nepoznání, ale strašně moc obohatil nejen život můj, ale i život mých dětí, které poznaly, jak se dá žít bez alkoholu a jiných neřestí, které kolem sebe vidí.

Většina těchto mladých lidí pak přijela i na jaře 2002 na velkou slavnost otevření tohoto domu a pak opět dokonce na tři týdny, ale už v počtu třiceti na prázdninovou brigádu, ale to už na dalším našem domě na půl cesty na ulici Hranická, kousek od modlitebny, kde byli ubytovaní. Bylo to v srpnu 2002, kdy jako předvoj byli v červenci toho roku na tomto domě na brigádě studenti z IBO, mezinárodní brigáda osmi mladých lidí z Belgie a Holandska. Opět se opakovala naše setkávání se, krásné společné večery plný smíchu, zpěvu a pohody a vyprávění.

V roce 2003 se spojily dva tábory mladých lidí a to Adráci a studenti z IBO (deset) z Holandska, Belgie a Itálie, takže jsem měli na dokončení tohoto domu mladou mezinárodní brigádu po dobu tří týdnů. Všichni společně přespávali v modlitebně, trávili společně večery a kromě toho, že nám strašně pomohli s dostavbou druhého domu, obohatil tento pobyt i je samotné, protože se zdokonalovali v „mezinárodní“ komunikaci.

To, co tito mladí lidé dokázali po dobu tří let, se nedá nikdy vymazat z paměti. Nevzpomínám jen já, ale také moje děti. Byla to nejen obrovská pomoc při stavbách těchto domů, bylo to obrovské poznání lidských hodnot, empatií, vážení si života, prožívání života, ohleduplnosti, s čímž se člověk jen tak nesetká.

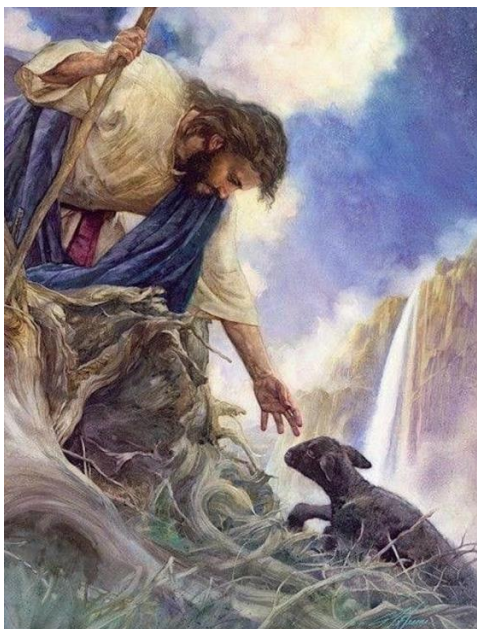
Jsem moc vděčná za tato poznání.

Smrčková Emilie

Písničky s příběhem

Píseň č.156 – „S Ježíšem chci věrně“

Je začátek 19. století a Evropa se zmítá v bojích. V té době se setkáváme s lehce zapamatovatelným datem 7. 7. 1811. Není to datum žádné vítězné ani prohrané bitvy z učebnic dějepisu. Je to datum, kdy se narodil v rodině učitele v Dührenu chlapec, který dostal jméno Johann Peter. Johann Peter Schüeck. Později se stal evangelickým farářem a 50 let sloužil v Hoffenheimu, kde v roce 1892 zemřel. Johann Peter Schüeck je znám jako duchovní, ale také jako básník a skladatel. V roce 1849 publikoval tři a čtyřhlasé písně poutníka „Pilgerlieder“. Jednou z nejznámějších písní je právě píseň „Nur mit Jesus will ich weiterwandern“ – „S Ježíšem chci věrně“, ke které složil slova i melodii. Píseň byla přeložena do mnoha jazyků a zdomácněla nejenom v našich zpěvnících, ale i v mnohých srdcích. Je to píseň odevzdání se do rukou toho, kdo zná naše cesty nejlépe a

chce nás bezpečně dovést až domů. Zdá se, že slova této písně jsou jako vyznání víry odpovědí na Ježíšova slova z Janova evangelia 10,27.28: „Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život: nezhynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrve.“

Můžeme si teď na chvíli představit pana faráře Schüeka, jak se prochází malebnou krajinou v okolí Hoffenheimu a modlí se za lidi, kteří jsou mu svěřeni, i za sebe samotného. A jak tak kráčí, začnou se mu vybavovat slova písně, která vyjadřují jeho vztah k Pánu. „S Ježíšem chci věrně v každou chvíli kráčet tímto světa údolím. On mne vede k nebeskému cíli, když jdu

s ním, pak nikdy nezbloudím.“ Po mnoha životních zkušenostech už ví, že cesta s Pánem je sice tou nejlepší variantou v jeho životě, ale že to není cesta bez problémů a starostí. Svému průvodci Johann Peter Schüeck důvěřuje a v písni mu vyjadřuje vděčnost za to, že se může spolehnout na jeho milost.

Nevíme přesně, kdy a jak tato píseň vznikla, ale slova i nádherná melodie nás samotné přivádí k uvažování o tom, jak úžasný je Pán a k odevzdání se mu. Můžeme ji přijmout i jako naše vyznání víry.

Křesťanský vtíp - Ameňák

"Končím a jdu na pivo | Včera jsem se s kostelníkem domluvil , že až dostane žízeň , tak mě prozvoní ... !!"